

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. január 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÜNNEPEK AZ ÚJSZÖVETSÉG FÉNYÉBEN

Énekek: 81,1.3; 256,1.4-6; 324,5; 229

Lekció: 5Móz 16

Alapige: 5Móz 16,16

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy ma reggel is úgy állhatunk eléd, mint akik a te irgalmadban bíznak, reménykednek, és bizonyosak is lehetünk ebben, hiszen te megígérted, hogy irgalmas és könyörülő vagy. Hadd köszönjük meg, hogy nem a te igazságodat érvényesítéd még, sem felettünk, sem az egész világ felett, hiszen a mai napfelkelte is arról beszél nekünk, hogy megújult ma is a te kegyelmed!

Köszönjük, amit az éneken énekeltünk, hogy valóban „nagy-sok jókat tettél” ve-lünk. A legnagyobb jót hadd hozzuk mégis eléd, a megváltást, ami a mi Urunk Jézus Krisztusnak a golgotai kereszthalála általi engesztelése, amellyel megbékéltette Istent! Atyánkat kiengesztelte, haragját megoltotta és igazságát irgalommá változtatta. Köszönjük, hogy azóta így nézel ránk, a te gyermekeidre, akik pedig nem a tied, azoknak lehetőséget adva: ma, ha a te szavadat hallják, meg ne keményítsék a szívüket!

Köszönjük, Urunk, hogy hálát adhatunk neked sok jóért, amit cselekedtél. Áldunk azért, hogy magasztalhatunk téged dicsőségemben, mert uralkodsz e felett az egész világ felett. Megköszönjük különösen neked, hogy nem a gonoszság, a Sátán az ura ennek a világnak, még ha a Biblia fejedelemnek nevezi is, de a Királyok Királya és Urának Ura te vagy, az egyedül bölcs, halhatatlan, láthatatlan, mégis magát igéjében kijelentő, örök Isten.

Áldd meg mostani alkalmunkat, ami hadd legyen istentiszteletté a mi számunkra! Kérünk téged, hogy prédikáld szent ígédet, Urunk, hadd vegyük el annak üzenetét! Hadd fordítsa le a Szentlélek kinek-kinek saját nyelvére, élethelyzetére, hogy megtudjuk, mit kell nekünk cselekednünk! Engedd meg, hogy ezekben a cselekedetekben is a te dicsőségedet keressük, ezek a cselekedetek is rád mutassanak, hitet-

leneket hozzád hívogassanak, és ezekből a cselekedetekből hadd legyünk bizonyosak afelől, hogy örök életünk van az ő nevében!

Kérünk téged, hogy szentelj meg a Szentlélek által most bennünket, adj lelki világosságot igehirdetőnek és igehallgatóknak egyaránt!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakasz néhány verséből olvasom, a Mózes 5. könyve 16. fejezetéből, válogatott versek alapján: *„Ügyelj az Ábíb hónapra, és készíts paskát az ÚRnak, a te Istenednek, mert az Ábíb hónapban hozott ki téged az ÚR, a te Istened Egyiptomból éjjel. Páska gyanánt pedig ölj az ÚRnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, amelyet kiválaszt az ÚR, a te Istened, hogy ott lakjék az ő neve. Ne egyél hozzá semmi kovászos ételt, hanem hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a nyomorúság kenyerét – mert sebtében jöttél ki Egyiptomból. (...)*

Számlálj azután magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlóddal aratni kezdtél. Tarts hét napig sátoros ünnepet az ÚRnak, a te Istenednek a te kezed önkéntes adományával annak mértéke szerint, ahogy megáldott téged az ÚR, a te Istened. Örvendezz az ÚRnak, a te Istenednek színe előtt fiaddal, leányoddal, szolgáloddal, szolgálóleányoddal és a lévítával, aki a lakóhelyeden van. (...)

Azután tartsd meg a hetek ünnepét, amikor begyűjtöd a termést a szérűdről és borsajtóról. Örvendezz ezen az ünnepen, te és a fiad, leányod, szolgálád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, akik a lakóhelyeden élnek. (...) Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közületek minden férfi az ÚRnak, Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt: a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátrak ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjék meg az ÚR előtt!”

Kedves testvérek, bizonyára sokan beszereztétek már az újévi, 2022-es naptárt. Legtöbben, főleg azok, akik munkába járnak, az új naptárban azt nézik meg először, hogy az ünnepnapok milyen napra esnek. Mert nem mindegy, ha valakinek húsz nap szabadsága van, hogy mikor lesz hosszú hétvége; hány hosszú hétvége lesz! Gondolom, sokan szomorúan konstatálják, ha egy-egy ünnepnap szombatra vagy vasárnapra esik, ami egyébként is munkaszüneti vagy pihenőnap lenne!

Amikor elolvastam ezt az ígét, amely mára következik, azt láttam meg, hogy Isten is élénk ad egy ilyen naptárt az új évben, amelyben felsorolja a nagy ünnepeket. Ma ezekkel a nagy ünnepeinkkel foglalkozunk, amiket Isten felsorol, hogy az ő népének milyen ünnepeket rendel el.

Valahogy úgy van ez, hogy van több ünnepünk az egyházban, de azért a három legnagyobb ünnepet úgy tartjuk számon, hogy karácsony, húsvét, pünkösd. Egyrészt, mert két napos ünnepek, másrészt ezeket „fontosabbnak” tartjuk. Izraelben több ünnep volt, nem csak ez a három, amelyikkel a mai igeszakaszunk foglalkozik, de ez volt a három fő ünnep. Ez a három valahogy mégis kiemelkedett közülük, hiszen ünnep volt a Sabbath, amit Isten már a teremtéskor az ő pihenésével indokolt, és amely aztán majd kap egy új jelentést, amikor Egyiptomból megszabadul a zsidó nép, amihez hozzájön még az, hogy: emlékezz arra, hogy ott mindennap dolgoznod kellett, de egy nap pedig Isten téged meg akar pihentetni!

Több ünnepet elrendelt Isten, de ebben a mai igeszakaszunkban a három fő ünnepről van szó. Egy írásmagyarázó szerint Mózes 5. könyvének egyik legmélyebb és legátfogóbb fejezete ez, ennek ellenére mindig átmentek fölötté az igehirdetők, mert nem találtam róla igehirdetést, prédikációt.

Isten Szentlelke azt tárta elém, hogy nézzük meg ezeket az ünnepeket, hogyan, miként kellett ünnepelni! Ez volt a három fő ünnep, amikor a 16. vers szerint minden zsidó férfinak fel kellett menni a kijelölt helyre, amely tudjuk, hogy később majd Jeruzsálem lesz a honfoglalás után. Minden zsidó férfinak – persze, mehettek nők és asszonyok is –, el kellett zárándokolnia ezen a három nagy ünnepen, mert ez nemcsak az egyén, hanem a közösség ünnepe is volt. Egy helyre kellett gyűlniük, és együtt kellett ünnepelniük. Nagyon sok minden megmaradt ebből a mi szertartásainkban, hála Istennek, és maradjon is meg, ami biblikus, és ami Isten akaratával megegyező!

Nézzük tehát ezt a három ünnepet, hogy mi ezeknek a jelentése a mi számunkra! Tudjátok, ha ószövetségi ígét olvasok, akkor nagyon hamar rátérek az újszövetségi megfelelőjére és annak újszövetségi üzenetére. A Mózes könyvéből kiindulva az evangéliumok titkára, most is ezt fogjuk tenni! Tehát, nem fogunk itt leragadni, hogy nekünk ezt a három ünnepet kell ünnepelni, mert az idők folyamán az Újszövetségben is megvoltak ezek az ünnepek, de más jelentést és más tartalmat nyertek.

Nézzük meg, mi volt ez a három ünnep! Az első a páska ünnep, ami itt Ábib hónapban, de a zsidó számítás szerint a Niszán hónapban volt Jézus idejében. Erről azt mondja Isten: „Páska gyanánt pedig ölj az ÚRnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, amelyet kiválaszt az ÚR, a te Istened, hogy ott lakjék az ő neve.” A páskát azért kellett megölni, mert azon az éjszakán, amelyen kijöttek Egyiptomból, melyen Isten hatalmas karja szabadulást adott az ő népének, nemcsak a bárányt kellett egy-egy családnak megenni, hanem ami talán még fontosabb volt, a bárány vérével kellett megkenni az ajtófélfát Isten népének!

Ahol az ajtófélfá meg volt kenve a vérral, az az öldöklő angyal számára ismertetőjellé, a zsidók számára pedig megmentőjellé vált. Azért, mert abba a házba nem ment az öldöklő angyal, és az elsőszülötteket nem pusztította el úgy, mint az egyiptomiak közül. Tehát, azon az éjszakán semmi más nem tartotta fel az ítéletet, hanem csak a vér, mert oda nem ment az öldöklő angyal. Így mondja a Szentírás: és az angyal meglátja a vért az ajtófélfán. Milyen csodálatos üzenete Istennek, hogy azon az éjszakán megöletett egy bárány! Egy ép, hím, egyestendős bárány. Egy tökéletes, vagy makulátlan, tiszta bárányt kellett megölni Isten rendelése szerint.

A mi számunkra, testvérek, az Újszövetségben ez úgy van megírva, hogy „... az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: „Vegyétek, egyétek.” Hasonlóképpen vette a poharat is... „E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.” Éppen ezért, a hívő nép számára ez az ünnep, ti is így olvasátok ezt a mai ígét, hogy ez a mi számunkra a szabadulást jelenti, amelynek a Bárány az alapja! A megöletett Bárány az Isten Báránya, Jézus Krisztus, aki önmagát adta a mi bűneinkért.

Ez a nagy kérdés, testvérek, hogy vajon a hitünk erre irányul-e: véredbe rejtve, tiszta s igaz vagyok? Én a Bárány vére által megmentett ember lehetek? A Bárány vére erről tanúskodik. Ki kellett tenni a vért az ajtófélfára, így mindenki láthatta, aki arra ment. Az öldöklő angyal is ezt nézte és látta. A mi számunkra ez az ünnep azt jelenti, hogy Isten bennünket Jézus Krisztuson keresztül szemlél. Ez a hívő ember meg-

mentésének, igazzá nyilvánításának az alapja: én a vért nem szégyellem. Ezeknek a zsidóknak nem kellett szégyellniük vérrel meghinteni az ajtófélfát! Képzeljétek el, mi lett volna, ha szégyellték volna! Az angyal nem látja ott a vért és bemegy!

Nem szégyelli Pál apostol a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére! Pál apostol nem szégyellt a kereszt evangéliumáról beszélni, mely némelyeknek ugyan bolondság volt. Elképzelhetjük, hogy hányan nevettek ezen azon az éjszakán az egyiptomiak közül, akik látták, hogy ezek a zsidók vérrel kenik meg az ajtófélfát! Hát micsoda bolondság ez! De amikor elindult az öldöklő angyal, amikor jött az ítélet az egyiptomi nép fölött, akkor már kiderült, hogy ez a megmentés az ő számukra!

Kedves testvérek, irányítsuk a figyelmünket arra, hogy Isten szabadítása a nagy áldozatnak, Jézus Krisztus áldozatának az erejében van! Ő az engesztelő áldozat a mi vétkeinkért! Ma reggel egy ének jutott eszembe, és ennek néhány sorát hadd olvassam fel, mert annyira szépnek találom! A 343. dicséretben így énekel az énekíró: „Szent áldozat, tedd, meg ne szűnjünk Kereszten látni tégedet! Szent véred mossa csak le bűnünk, Lelkünk előtt az tár eget. Jóságod mély és mély a hála, Amellyel hozzád fordulunk; Bűnünkért mentél kínhalálba, Egyetlen Megváltó Urunk!” Isten ezt az ünnepet akarja elénk adni a Mózes 5. könyvének 16. fejezetében: ünnepeld az Úrnak ünnepét! Legyen szent idő a számokra, mert Jézus Krisztus megváltása teljes és tökéletes!

A másik, ami a páska ünnephez tartozott, az a kovásztalan kenyér. Azon az éjszakán a zsidó népnek kovásztalan kenyeret kellett sütni, mert hamarsággal – vagy sietséggel – jöttél ki Egyiptomból, nem volt idő arra, hogy megkeljen a tészta. A kovásztalan kenyér, amit a zsidóknak meg kellett enniük ezen az ünnepen, az tulajdonképpen a számunkra is nagyon jelentős, csak úgy, ahogy Jézus Krisztus magyarázza az Újszövetségben.

Mit jelent a kovásztalan kenyér a mi számunkra? Egyrészt jelentse mindig a sietséget! A keresztyén ember dolga mindig sietős. Hova siet? Miért siet? Az egész Szentírás alapján úgy látom, hogy amikor sietségről van szó, akkor arra hívja fel Isten a figyelmünket: ha valamit meglátsz, siess végrehajtani! Ha az Úr mond valamit, siess azt megtenni! Ha valamit kér tőled, akkor ne késlekedj, ne habozz, ne halaszd, ne a holnapot nézd, hanem a mát! Van egy ilyen ige: „A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján.” Ha az életünkben meglátunk egy bűnt, akkor siessünk azt elhagyni! Ne gondolkodjunk rajta, mert a halogatás mindig az ördögé! Igyekezz! Nagyon kell az Úrnak erre biztatnia bennünket.

A kovász az Újszövetségben még mélyebb tartalmú, mint a sietség, mert a kovász a rothadásnak, a tisztátalanságnak a jelképe. Ha a kovász megrothadt, megposhadt, akkor az egyrészt használhatatlan volt, másrészt pedig bűdös. Tehát, ezt Jézus Krisztus is használta: a farizeusok és a sadduceusok kovászából óvakodjatok! Vigyázatok, attól őrizzetek!

Az 1Kor 5,6-8 versekben pedig egészen egyértelműen beszél arról az apostol, hogy Isten népe takarítsa el a régi kovászt, legyen új tésztává. Vagyis, a bűnnel szálljon harcba úgy, ahogy az úrvacsorai kérdések egyikében benne van ez a rövid, félmondat: „... és a bűnnel harcba szállok! Ígérem és fogadom.” Azért, testvérek, mert így rendeli el az Úr a mi számunkra, hogy életünk minden idejében ehhez szabjuk magunkat! És az ünnepek mindig kivetítődnek a hétköznapiakra is. Azt mondja: életed minden idejében. Tehát nem úgy van, hogy van három nagy ünnep, azt megünnepeljük, aztán a többihez Istennek semmi köze.

A másik ünnep ezt mondja: „Számlálj azután magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlóddal aratni kezdted!” Tehát, hét hetet kellett számolni, amely ötven napot jelent. Mi ez az ünnep, ami hét héttel azután történik, miután valami megtörtént? A mi számunkra ez a pünkösd. Az ötvenedik napon történt Jézus Krisztus feltámadása után. A páska éppen akkor volt, amikor Jézus felment Jeruzsálembe. Akkor ünnepelte meg, azon az éjszakán, amelyen megették a páska-bárányt, akkor vette a poharat. Attól számolunk hét hetet, ami a mi számunkra a pünkösd ünnepe.

A pünkösdről szokták mondani, hogy valamikor aratási ünnep volt, de a Mózes 5. könyve sokkal nagyobb és szebb fénybe helyezi ezt az ünnepet, mint az aratás ünnepe. Miért? Úgy látom a Szentírásból, a páska arról beszél, hogy Isten megszabadított: „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről...” A pünkösd a mi számunkra a Szentlélek kitöltetése: a hívők kapják Isten Szentlelkét. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten nemcsak megszabadít, hanem szabadságban is akar járni bennünket!

Tehát, nemcsak azt mondja el nekünk, mint a páska, hogy szabad vagy, hanem ez az ünnep, a hét hét ünnepe azt jelenti: Isten azt akarja, hogy maradj is szabad! Ne csak megszabadított ember légy, hanem azt akarom, hogy szabad is maradj! Hogy abban a szabadságban – mondja az ige –, amelyre Jézus Krisztus megszabadított titeket, álljatok meg! Ebben a szabadságban járjatok! Krisztus áldozata, a páska arról beszél, hogy mit tett érted Krisztus. Ez az ünnep pedig, amiről most olvasunk, arról beszél, hogy hogyan munkálkodik bennünk és velünk az Úr.

Tehát, a páska az, hogy mit tett értünk az Úr, a pünkösd meg arról beszél a hívő embernek, hogy mit tesz velünk és bennünk! Az egyik a múltból beszél, a másik pedig az állandó jelenről beszél. A páska arról szól, hogy Isten odaadta egyszülött Fiát, hogy kimentsen minket e jelenvaló gonosz világból. A pünkösd ünnepe meg arról beszél, hogy mit adsz te az Úrnak, mert ő meg akar tartani ebben a jelenvaló világban.

Az Újszövetségben láthatjuk, hányan nem tartottak meg ebben a világban, mert a világhoz kezdtek ragaszkodni! A hívő ember ezért ünnepel: Uram, tarts meg engem ebben a jelenvaló világban; e jelenvaló világ kísértései, csábításai között a világiasságtól! Óvj meg, és tarts meg engem a te utadon! Tarts meg a te igazságodban! Tarts meg az áldozatodnál! Az egyik Halleluja ének így kezdődik: „Tarts vérző oldaladnál, Megváltó Krisztusom, Ha te magamra hagynál, Elbuknám, jól tudom!”

Pünkösd ünnepe arról beszél, hogy Isten nem hagy magadra. Hogy Isten nem egy egyszeri cselekedettel szól és nyúl bele az életedbe, amikor szabadít, hanem állandóan, folyamatosan. Jézus akkor beszél erről, amikor elmondja, hogy elküldi a Szentlelkét, a Vigasztalót, aki velünk marad örökké. Tehát, nem csak egy múltbeli emlékezés, mint nekünk sok ünnepünk! Március 15-én azt ünnepeljük, hogy mi történt a múltban. Amikor Isten ünnepet ad az ő népének, akkor valami olyasmit ünnepeltet, aminek a jelenben kell történnie, a jelenben kell folyamatossá válnia: veletek marad, megszentel, vigasztal, ítél, bátorít, véd, tanít, emlékeztet. A János evangéliuma 14. 15. 16. fejezetében el lehet olvasni, hogy Jézus miket mond a Szentlélekről; hogyan vezeti a hívőt az ő útján!

Ez az ünnep arról beszél, hogy a páskában megértem, hogy mit adott értem Isten, a Szentlélek által pedig megértem, hogy én önmagamra kell, hogy adjam az Úrnak. Isten mentőakciója az én szívemben hálás reakciót vált ki. Olyan szép, amikor az apostol azt írja, hogy voltak olyanok, akik önmagukat adták először az Úrnak, azért,

mert ünnepelték ezt az ünnepet! Tehát, nem elég ott megállni, hogy Krisztus mit adott értem, hanem el kell jutni, s odáig a Szentlélek visz már bennünket, hogy mit tudsz te adni az Úrnak!

Így történt ez pünkösdkor is, amikor megkérdezték azok a férfiak: akkor mit tegyünk? Azért, mert megértették, hogy mit tett Krisztus. Megértették azt, hogy mi volt a szent áldozat, a Golgota titka. Ahogy Péter prédikál: az Ószövetségtől levezeti, hogy Isten hogyan készítette ezt a szabadítást, és akkor mit kell, hogy tegyünk. Ennek az ünnepe a pünkösd: a Szentlélek majd megtanít benneteket arra, hogy mit tegyetek, és mindezt hogyan tegyétek! Azt mondja: örvendezéssel, örömmel. Nem kényszerrel! Nem azért, mert muszáj, hanem azért, mert lehet, mert szabad! A Szentlélek megtölt dicsérettel, hálával, örvendezéssel az Úr színe előtt, mert élő kapcsolatba hoz Krisztussal, és Krisztusnak a bűn, a halál és a pokol felett aratott győzelmével.

Ez mind benne van ebben a két ünnepben: Krisztus nagy győzelme; Isten nagy szabadítása, ami tulajdonképpen egy győzelem. Ott legyőzte Egyiptomot, Egyiptom fáraóját, Isten pedig legyőzi ennek a világnak az urát, fejedelmét. Isten legyőzi a poklot Jézusban, megtöri a halált, Pál apostol pedig boldogan kiáltja az 1Kor 15-ben, hogy: „halál, hol a te fullánkod; hol a te diadalod?” Azért, mert Jézus Krisztus meghódoltatta, legyőzte.

Testvérek, ilyen ünnepeket kell ünnepelnünk! Legyenek ilyen ünnepeink ebben az esztendőben, amikor újból felragyog előttünk ez a titok, és ennek a titoknak az evangéliuma, a megfejtése, örvendezése! A Lélek azt jelenti, hogy nem vagyok bizonytalanságban, hanem bizonyossá tesz.

Öröm volt a gyülekezetben, a közösségben, ha összejöttek. A 12 évesnél idősebb fiúknak már el kellett zárándokolniuk oda, el kellett menniük arra a helyre, amit az Úr mutatott nekik. Nem lehetett akárhol összejönniük. Tudjuk, hogy az ország kettészakadása után az északi országrészben is csináltak szentélyt. Nem hiába jött rájuk 722-ben a veszedelem, mert ez volt az egyik nagy vádjá Istennek, hogy csináltak ott is áldozóhelyet. Oda is fel lehetett menni, nem kellett Jeruzsálembe menni. Isten azt akarta ezzel előrevetíteni, hogy csak egy hely van: azon a helyen, amit mutatok neked, és ez az egy hely a mi számunkra a Golgota, Jézus Krisztus keresztye. Csak oda lehet elmenni! Ott kell találkozni a gyülekezetnek! Ott kell találkozniuk a hívőknek! Akkor csinálhatnak bármilyen szerveződést, dzsemborit, ha nem ott találkoznak, azon a helyen! Csodálatos ünnep volt ez az ünnep, testvérek, amit itt olvasunk: tarts hét napig ünnepet!

A harmadik ünnepről is hadd szóljak, mert ennek is nagy jelentősége van a mi számunkra, és majd szeretném elmondani, hogy milyen újszövetségi vetülete van! „Azután tartsd meg a hetek ünnepét, amikor begyűjtöd a termést a szérúdról és borsajtódról!” A mi egyházunkban úgy maradt meg ez az ünnep, amit itt ír a Szentírás, hogy „az új kenyér és az új bor ünnepe”. Ezt még sok helyen tartják az országban, itt Budapesten talán kevésbé. Úrvacsorás istentisztelet van, előtte hat napig bűnbánati hét. Mindig volt egy ilyen érzésem, hogy valahogy nem erről szól, de nem tudtam megmagyarázni. Talán egészen addig, míg most ezt az igeszakaszt el nem olvastam, és ennek a két ünnepnek a fényébe oda nem helyeztem.

A következőkre jutottam: minden ünnep a termésért való hálaadás is volt. Tehát, a sátrak ünnepe a termésért való hálaadás is, de az én látásom szerint nem csak arról volt szó, hogy itt az új kenyér és az új bor! Ennél valami sokkal több, üdvtörténeti jelentősége van! Tehát, nem valami testi – bár a Bibliától ez sem áll távol – elede-

lért való hálaadás. Belehelyeztem ennek a két ünnepnek és az akkori szituációnak, az akkori kornak helyzetébe. Figyeljétek meg, hogy mit mond Isten! Azt mondja: „... tartsd meg a hetek ünnepét, amikor begyűjtöd a termést a szérűdről és a borsajtóról”, de ekkor még Izrael népe nem vetett és nem aratott! Vándoroltak. Mannával tápláltattak, mert még nem volt állandó letelepedésük, még nem vetettek.

Tehát, mintegy olyan ünnepet rendelt el Isten, amely majd a jövőben fog megvalósulni. És ez az első hasonlat: a páska a múltból beszél, mi történt a múltban; a következő ünnepéről, amiről beszéltem, hogy minek kell történnie a jelenben; és ez a harmadik ünnep pedig azt vetíti elénk, hogy mi fog történni az elkövetkezőekben. Ha behelyezzük ezt az Újszövetség fényébe, akkor eszünkbe jut, hogy az Újszövetségben a termés betakarítása mit jelent! Nemcsak azt, hogy Isten megadta a kenyerünket – ezt is –, de a termés betakarítása a hívőknek mindig előre mutatott arra, amiről Jézus Krisztus beszélt, hogy az aratás a világvége, és az aratók az angyalok. Lesz majd egy nagy aratás! Egy olyan aratás, amikor Isten begyűjti az ő termését a magtárba. Erről beszél az Újszövetség.

A borsajtóról pedig úgy beszél nekünk az Újszövetség – amikor begyűjtöd a termést a te borsajtódról –, mint a pogány világ feletti ítéletről. A Jelenések könyve 14. fejezetében olvasunk erről, a 14. versről kezdődően: „És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló, a fején aranykorona és kezében éles sarló volt. Egy másik angyal jött ki a templomból, és hangosan kiáltott annak, aki a felhőn ült: Ereszd neki a sarlódát, és arass, eljött az aratás órája, mert megérett a föld aratnivalója! (...) Egy másik angyal is jött az oltártól, akinek hatalma volt a tűzön, és hangosan kiáltott annak, akinél az éles sarló volt: Ereszd neki éles sarlódát, és szüreteld le a föld szőlőtőkékének fürtjeit, mert beértek a szőlőszemek! (...) és leszüretelte a föld szőlőjét, és belevetette Isten haragjának nagy borsajtójába, és megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jött ki a borsajtóból...”

Tehát az Újszövetség fényében ez az ünnep egy elkövetkezendő időnek az előképe, amelyben egyrészt a hívők begyűjtetnek a mennyei csűrbe, ahogy Jézus a János evangéliuma 14. fejezetében mondja, hogy „helyet készítetek nektek”. „Az én Atyám házában sok lakóhely van” – ahova várja az ő áldottait. A másik pedig: tudjuk, hogy lesz ítélet. Némelyek, sajnos, elmennek az ítéletre, mert nem hittek az Isten egyszülött Fiának nevében.

Ezért a mi számunkra a három nagy ünnep, ezt vegyük el nagyon: az első az, hogy Krisztus megváltott a bűntől és a haláltól! A második: a Szentlélek elpecsétel és megszentel, és azt akarja, hogy szent életet éljek! Hogy ne csak Isten gyermeke legyek, hanem Isten gyermekeként járjak! A harmadik ünnep azt jelenti, hogy a hívőket eltölti a Jézusra való várakozás. Lehet, hogy ezért majd valaki megkövez, de én azt mondom: ha nagypéntek, a húsvét, az a páska; ha a hetek ünnepe a Szentlélek kitöltetése, a pünkösd; akkor a harmadik, az a karácsony lehet, mert a karácsony tulajdonképpen a Jézus Krisztusra való várakozást jelenti számunkra. Az a „bizony jövel, Uram, Jézus”, amit a Lélek és a menyasszony kiált arra, hogy „bizony, hamar eljövök!”

Úgyhogy megmaradt nagyon szépen nálunk ez a három nagy ünnep, csak az a baj, hogy nem maradt meg ezeknek az értelme, hogy mit jelentenek ezek nekünk! Azt szeretném, ha a mai ige egy kicsit a mi elménket, értelmünket világosítaná, testvérek, hogy ez a három ünnep ezt jelenti: a múlt, hogy megváltott Krisztus; a jelen, hogy a Szentlélek elpecsétel, vezet; és a harmadik pedig a jövődőről beszél, hogy eltölt a Jézus Krisztusra való várakozás!

Amikor a 16. versben azt mondja az ige, hogy „minden esztendőben háromszor jelenjen meg közületek minden férfi az Úrnak, Istenednek színe előtt (...) de üres kézzel senki se jelenjék meg az Úr előtt” ebben látom az igének a nagy üzenetét, hogy Isten megtett érted mindent. De ezzel, hogy ne jöjjön senki üres kézzel, azt akarja kifejezni, hogy te mit teszel! És mit tennénk, mint legelőször is kifejezzük hálánkat! Azért, mert nemcsak arról szól ez a három ünnep, hogy meg vagyunk váltva, hanem arról is, hogy meg vagyunk áldva Krisztusban. Pál apostol így mondja: „... megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.” És hozzátehetjük, hogy még testekkel is megáldott bennünket!

Éppen ezért, testvérek, legyenek ilyen ünnepeink ebben az esztendőben! Sőt, azt kívánom, hogy az egész esztendő legyen ünnep! Minden nap legyen ünneppé szentelve, mert mindig ünnep az, amikor az Úrral találkozunk, az Úr jelenlétében vagyunk! Mindig ünnep az, amikor az ő akarátát teljesíthetjük! Így nézzük az éves naptárunkat az 5Móz 16 fényében!

Adjon Isten ünneplő szívet nekem és neked testvérem ebben az esztendőben, örvendezőt, hálaadót, ajándékokat vivőt, hálából cserébe az ő nagy szabadításáért!

Amen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük neked, hogy az ünnepeknek te vagy a szerzője. Nemcsak elrendelsz valamit, hogy ünnepeljünk, hanem megteremted annak okát is, hogy miért ünnepelünk. Bocsásd meg, hogy ez a világ sok-sok világi ünnepben saját magát, vagy valami mást ünnepel a környezetében! Köszönjük, hogy te szabadító nagy terveidről és tetteidről beszélsz nekünk ezekben az ünnepekben, amelyeket az Újszövetség fényében nézhetünk, és amelyeknek új értelmet adott a te kereszthalálod és a Szentlélek kitöltetése.

Kérünk téged, hogy áldj meg bennünket így, ünneplő szívvel, Urunk! Hadd öltözzön szívünk ünnepi ruhába, ünnepi díszbe! Hadd legyen ünnepi nagytakarítás az életünkben! Hadd legyen ott a hálaadás, a magasztalás, a dicséret, az örvendezés!

Kérünk, Urunk, áldj meg bennünket, közel vagy távol lakó szeretteinket! Áldd meg a gyülekezet kicsinyeit, nagyjait, betegeit, megfáradtakat, időseket! Kérünk téged, hogy kormányozz, vezess bennünket Szentlelked és ígéd által, új értelmünkön keresztül! Jézus Krisztus nevében kérünk.

Amen.

229,1-2 ének

1. Hű pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat,
E földi útvesztőben te mutass jó utat;
Szent nyomdokodba lépve, a menny felé megyünk,
Ó, halhatatlan Ige, vezérünk, Mesterünk.

2. Mert boldog az az ember, ki dicsér tégedet,
És kóstolgatja mindennap szent beszédedet;
Hát legeltessed igéddel bolygó nyájadat,
És terelgessed Lelkeddel juhocskáidat.